

ת"פ 47408/12/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 47408-12-19 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד חסיד

המאשימה

נגד

פלוני

ע"י ב"כ עוה"ד אבו סייף

הנאשם

הכרעת דין

לנאשם מיוחסים שלושה אישומים בעבירות אלימות כלפי המתלוננת שהיתה בת זוגו על פני 9 חודשים.

האישומים

1. על פי תיאור העובדות באישום הראשון, בתאריך 10.12.19 בסמוך לשעה 05:30, עת שבו המתלוננת והנאשם מבילוי משותף, נהג הנאשם ברכב המתלוננת, ללא רישיון נהיגה מעולם, וכשהוא תחת השפעת אלכוהול. השניים הגיעו לפנסיון כלבים (להלן: "הכלבייה") בו עבד הנאשם ונכנסו לתוך קראוון. באותן הנסיבות, התפתח ויכוח ביניהם על רקע סירובה לקיים עמו יחסי מין, במהלכו תקף אותה בכך שאחז בידו בשיערה ומשך אותה לכיוון הדלת. כתוצאה, נפגעה המתלוננת בראשה ממשקוף הדלת ונפלה על הרצפה. בהמשך, עת שכבה שרועה על הרצפה, משך הנאשם בשיערה וכן בעט בגבה ובבטנה תוך שהיא צועקת שיניח לה. בהמשך, יצא מהקרוואן וניפץ את חלון הנהג ברכב באמצעות כיסא שהיה במקום וחזר אל תוך הקרוואן. בהמשך, הצמיד מספרים לגרונה של המתלוננת ואיים עליה באומרו: "אם תתלונני או תפתחי את הפה שלך, אני ארצח אותך, אני פסיכופט" וכן נשך אותה בכתף ימין ויצא מהקרוואן. בהמשך, נכנס לקרוואן כשבידו חפץ הנחזה להיות אקדח, כיוון אותו לעבר גופה של המתלוננת ואיים עליה באומרו: "זה 9 מ"מ, את רואה אותו, אם תפתחי את הפה, תתלונני עלי, עם זה אני רוצח אותך" ויצא מהקרוואן. בהמשך, נכנס לקרוואן וניפץ את הטלפון הנייד בכך שהשליך אותו פעמיים לרצפה, כתוצאה מהאמור נשבר מסך הטלפון הנייד. המתלוננת אמרה לנאשם כי לא תוכל לשוחח עם ילדיה בלי הטלפון הנייד, ובתגובה סטר לה בלחי שמאל וכן הכה בה באגרוף מתחת לעין ימין. בהמשך, כאשר המתלוננת נכנסה לרכב על מנת לעזוב את המקום, אמר לה: "אוי ואבוי לך אם תפתחי את הפה, את יודעת למה אני מסוגל". כתוצאה מהאמור, נגרמו למתלוננת החבלות הבאות: פצעים שטחיים בפניה בצווארה ובגבה, בליטה מכאיבה בקרקפת ימין, שריטה בסמוך לעין ימין. בגין מעשים אלו הואשם הנאשם בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק), היזק לרכוש במזיד

לפי סעיף 452 לחוק, תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 382(ג) לחוק, נהיגה ללא רישיון נהיגה-מעולם לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א-1961, נהיגה ברכב ללא ביטוח לפי סעיף 2 א לפקודת רכב מנועי (נ"ח) תש"ל-1970, וחבלה במזיד לרכב לפי סעיף 413 לחוק.

2. על פי עובדות האישום השני, ביום 13.9.19, בסמוך לבית הנאשם ב..., התפתח ויכוח בינו ובין המתלוננת, במהלכו תקף אותה בכך שסטר לה בלחי שמאל, ומשך בשיערה עד שנפלה לארץ. בהמשך, בעת שהיא שרועה על הרצפה, בעט בה בחלק גופה העליון תוך שהוא מקלל אותה. בגין מעשים אלו הואשם הנאשם בתקיפה סתם-בן זוג - עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק.

3. על פי עובדות האישום השלישי, בעת שהתגוררו המתלוננת והנאשם ב..., בחודש יוני 2019 במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בסמוך לשעה 18:00, התפתח ויכוח בין השניים בחדר השינה בבית, במהלכו השליך הנאשם שקית לעבר המתלוננת שבתוכה היו מספר קופסאות "מטרנה" שפגעו בצד ימין של ראשה וגרמו לה לשריטה. בגין מעשיו אלה הואשם הנאשם בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש-בן זוג לפי סעיף 382 (ג) לחוק.

תשובת הנאשם

4. בתשובה לאישום מסר הנאשם כי הוא מודה בעבירות של נהיגה ללא רישיון וללא ביטוח וכן בגרימת נזק לחלון רכב המתלוננת באישום הראשון, אך כופר בכל יתר העבירות. לטענתו, אכן היה בקשר זוגי עם המתלוננת על פני תקופה קצרה, אך מדובר במתלוננת הסובלת מבעיות פסיכיאטריות, שהעלילה עליו, חרף תמיכתו בה על פני כל התקופה. עוד נטען כי המניע לתלונה נעוץ בניסיונות לסחוט ממנו כסף תמורת החלון ששבר, ולאחר שהסכים לשלם, המשיכה המתלוננת ודרשה כי ישלם גם עבור מכשיר טלפון נייד שלה, שנשבר שלא באשמתו. נטען כי אילו שילם, לא היה נפתח התיק כלל. עוד נטען כי המתלוננת הגישה תלונות שווא רבות גם נגד בני זוגה הקודמים, אך אלה נסגרו על ידי המשטרה, וכך היה צריך לנהוג אף במקרה דנן. את חבלות המתלוננת מסביר הנאשם בכך שאמה ואחיה נהגו להכותה.

ההליכים המקדמיים

5. בשלב המקדמי של המשפט, עתר הנאשם לקבלת זכות העיון בתיקה הרפואי - פסיכיאטרי של המתלוננת, וכן בפלטי הרישומים הפנימיים בגין תלונתיה במהלך השנים האחרונות. התביעה התנגדה לבקשה על שני ראשיות, והוסיפה כי בנוגע לרישומי המשטרה צריכה הבקשה להיבחן במסגרת הנורמטיבית של סעיף 74, לפני מותב אחר. בהחלטתי מיום 2.7.20, בחנתי את הבקשה ואף נטלתי לעיון את התיק הרפואי ואת גיליון הרישום הפנימי. בנוגע לתיק הרפואי, דנתי בבקשה בהתאם לסעיף 108 לחסד"פ (בש"פ 8252/13 מד"י נ' שיינר (23.1.13)) וקבעתי כי אין מקום להתיר את העיון, שכן לא מצאתי כל רלוונטיות בין תכנו ובין האישומים שלפניי. בנוגע לרישום הפנימי בגין תלונות המתלוננת, הוריתי כי הבקשה תידון במסגרת סעיף 74 לחסד"פ, לפני מותב אחר. בהמשך לאמור, התנהל הליך לפי סעיף 74 לפני מותב אחר, שנתן הוראות בדבר העברת חומרי חקירה מסוימים לעיון הנאשם.

6. מועד ההוכחות נדחה מספר פעמים, בשל בקשות דחייה שונות. בסופו של דבר, נקבע דיון לשמיעת עדות

המתלוננת ביום 9.2.21, אך היא לא התייצבה, למרות שזומנה כדין, ונטען מפי ב"כ התביעה כי היא נמצאת בבדיקה רפואית כלשהי. במועד הנדחה - 8.7.21, התייצבה המתלוננת בבית המשפט, אך עזבה על דעת עצמה בטרם הגיע תורה להעיד. בשל כך ניתן נגדה צו הבאה לביצוע מידי, אך היא לא אותרה, לכן לא היה מנוס מדחיית עדותה ליום 29.9.21. במועד זה התייצבה המתלוננת, אך בעוד מתקיים דיון מקדמי במעמד הצדדים, ביקשה רשות לצאת מן האולם ולהזעיק אדם נוסף אשר ילווה אותה בעת העדות. לאחר שבית המשפט נענה לבקשה, התברר כי המתלוננת עזבה שוב את בית המשפט על דעת עצמה, ולא נענתה לפניות חוזרות מטעם ב"כ התביעה בטלפון. בעקבות התנהלותה, הביע ב"כ הנאשם מחאתו, אך לא היה מנוס מדחייה נוספת של הדיון. גם למועד הדיון ביום 8.11.21 לא התייצבה המתלוננת, חרף צו הבאה שניתן, ובסופו של דבר התייצבה והעידה רק ביום 16.12.21. הנאשם טוען כי יש בהתנהלותה כדי ללמד על חוסר מהימנות.

לזוז ההכרעה

7. מסד ראיות התביעה כולל את עדותן של המתלוננת, אמה ד.א, ועו"ס רות בירנבוים. בנוסף, הוגשו ראיות שונות בכתב, בהסכמה. מטעם הנאשם העידו הוא עצמו, אמו מ.ס, ודודו א.ג.
8. כיוון שהנאשם הודה בעבירות של נהיגה ללא רישיון וללא ביטוח וכן חבלה במזיד לרכב, יש להרשיעו בעבירות הללו, והדיון יתייחס לעבירות האלימות בלבד.
9. אקדים את המאוחר ואגלה דעתי, כי התביעה הוכיחה את האישומים מעבר לכל ספק סביר.
- למעשה, העבירות המיוחסות לנאשם לא בוצעו בנוכחות עדים, כך שבאופן בסיסי, עומדת גרסת המתלוננת מול גרסת הנאשם. אלא שמארג הראיות מעלה תימוכין רבים ומגוונים לעדותה, ולא מצאתי סתירות היורדות לשורשו של עניין בגרסתה. מנגד, מעלה גרסת הנאשם קשיים בלתי מבוטלים.
10. להלן אביא את ניתוח הראיות, באספקלריא של טענות הנאשם.

ניתוח גרסת המתלוננת

11. עדות המתלוננת הותירה רושם מהימן של מי שמעידה אודות מה שחוותה במציאות. מול טענת הנאשם המרכזית לעלילת שווא במטרה לנקום על פרידתו ממנה, יש להזכיר שוב כי מדובר במי שעשתה כל שניתן על מנת להימנע מלהעיד נגדו, ואלמלא הובאה בצו הבאה, ספק אם היתה מתייצבת בבית המשפט. בנוסף, אין המדובר במי שמיהרה להתלונן במשטרה, ורק לאחר שיחה עם עו"סית בירנבוים, המתועדת במכתבה (ת/1), החליטה לגשת להתלונן. לדעתי מכלול הנסיבות הללו אינו מתיישב עם הטענה לעלילה, אלא להיפך: נראה כי המתלוננת שרויה בפחד רב מפני הנאשם.
12. המתלוננת לא ניסתה להציג פסאדה מרשימה. בפתח עדותה תיארה באופן כנה את מצבה הרפואי, לרבות

פגיעה בזיכרון שחוותה בעקבות אירועים מוחיים כתוצאה ממחלה תורשתית (עמ' 45), וסיפרה כי היא מצויה בהליך לקבלת רישיון לקנאביס רפואי. כמו כן, תיארה את מצבה האישי, כאם חד הורית צעירה ל-3 ילדים קטנים (הנאשם אינו אביהם) שאינה יכולה לעבוד, ומצבה התדרדר עד שהילדים הוצאו למסגרת אומנה, אך הוחזרו לידיה בשנת 2021. בהמשך עדותה הסבירה בכנות כי אינה זוכרת את כל פרטי האירועים: "כמו שאמרתי, לא את הכל אני זוכרת. אני זוכרת את הארועים של האלימות כמו אני לא יודעת מה. יש גם סיוטים מזה, אני קמה בלילות מהדברים שעברתי ממנו. בסך הכל רק עשיתי לו טוב, אם זה לדאוג ואם זה לכלבים ואם הכל ובתמורה מה אכלתי מכל זה? מכות" (עמ' 48 ש' 23).

13. המתלוננת העידה כי הכירה את הנאשם לאחר שנולדה בתה השלישית באפריל 2019, עת היתה כבת 22 שנים, והשניים החלו להיפגש. תוך זמן קצר, החליטו לעבור להתגורר יחד בדירתו ב...., כשהיא מטופלת בשלושת ילדיה שהקטנה שבהם נולדה חודש וחצי קודם לכן. לפי עדותה, המגורים המשותפים נמשכו מספר חודשים ובמהלך התקופה הנאשם כעס על שהיא מפנקת את ילדיה יתר על המידה, והתעורר ביניהם עימות, שהוביל לאירוע האלים המתואר באישום 3. לאחר מכן שבו להתנהל כרגיל והיא סלחה לו, כיוון שלא הבינה שהיא חיה בתוך מסכת אלימות (עמ' 60 ש' 3). זמן מה לאחר האירוע, הנאשם והיא החליטו שאינם מסתדרים והפסיקו לגור יחדיו, אך המשיכו בקשר ביניהם, ואז התרחשו האירועים המתוארים באישומים 1 ו-2. רק לאחר האירוע האחרון (אישום 1), ניגשה להתלונן במשטרה בעצת העו"סית המטפלת בה.

14. **בעניין אישום 1**, שהוא האירוע המאוחר על פי סדר ההתרחשות, העידה המתלוננת כי נסעה יחד עם הנאשם לבר ב...., כשהיא נוהגת. הנאשם שתה 2 כוסות וודקה עם אקסל ובירה, וגם היא שתתה אלכוהול. במהלך הבילוי, הנאשם ביקש ממנה את מפתחות רכבה כיוון ששכח שם את הסיגריות שלו. לאחר מכן, כשרצו ללכת, הנאשם היה שתוי, סירב למסור לה את המפתחות והורה לה להיכנס לרכב "אחרת זה יהיה הסוף שלך" (עמ' 46 ש' 17). השניים נסעו לכלבייה ב...., בה עבד הנאשם, כשהוא נוהג. המתלוננת העידה כי חששה מאד בדרך כיוון שהנאשם נהג כשהוא שתוי וללא רישיון, אך הוא צעק עליה ולכן לא היתה לה ברירה אלא להיכנס לרכב (עמ' 49 ש' 15-1). כשהגיעו לכלבייה, נכנסו לקרוואן, שם חיבק אותה הנאשם מאחור ורצה לקיים עמה יחסי מין, אך היא לא רצתה. הנאשם ניסה להכניס ידו לתוך מכנסיה באזור מפשעתה, אך היא דחפה אותו ואז עשה תנועת בעיטה עם רגלו שגרמה לנפילתה. הנאשם יצא לעשן, אך חזר והחל שוב עם אלימות. כשנתבקשה לפרט העידה כי הנאשם נכנס ואמר לה: "את בוגדת בי וכל מיני מילים שקשה לי לבטא אותן, תוך כדי קללות ואז הוא התחיל להרביץ לי, לבעוט בי נשך אותי בכתף וגם פגע בי עם המספריים שהיו בכלבייה.. משך לי בשיער, נפלתי על הרצפה, הוא בעט בי נפלתי על הרצפה, קיבלתי מכה מהמשקוף, מהמשיכה, הוא משך אותי... הוא בעט בי, בבטן ובגב. אחר כך הוא יצא מהקרוואן, נכנס עם נשק, אמר לי זה 9 מ"מ בצבע שחור, אם תפתחי את הפה ותתלונני עלי אני רוצח אותך אין לי מה להפסיד" (עמ' 50 ש' 28-20). לאחר מכן, יצא שוב מהקרוואן, ואז נטל את הטלפון שלה מן השולחן וזרק אותו לרצפה פעמיים, כך שהתנפץ. כמו כן, יצא החוצה וניפץ את שימשת חלון רכבה. לדבריה שמעה את הניפוץ וכשיצאה ראתה כי החלון מנופץ, והנאשם הרים אבן ורצה להשליך לעברה. המתלוננת צעקה, והנאשם התקשר לאמו ואמר לה כי אם לא תבוא עכשיו, הוא רוצח את המתלוננת. מיד לאחר מכן התקשר לאמה ואמר לה כי המתלוננת לא תגיע לבקר את ילדיה, עמם היתה אמורה להיפגש באותו יום אצל משפחת ק', ואז משך בשערה ואמר לאמה "קחי שמעי את זה גם מהבת שלך" ודרש: "תגידי לה שאת לא באה לקחת אותה לראות את הילדים" (עמ' 48). בתגובה למעשי הנאשם, המתלוננת לטענתה פחדה והבטיחה לו כי לא תתלונן עליו. לאחר מכן, נתן לה את המפתחות והיא נסעה אל אימה. בבית אימה מצאה מכשיר טלפון ישן שלה, ובאמצעותו שלחה לנאשם ולאמו מסרונים בהם תיעדה את התקיפה מצד הנאשם וצירפה תמונה של החבלה ליד עינה. לדבריה, אמו של הנאשם לא דיברה עמה אלא שלחה מסרון לפיו תתקשר מאוחר יותר, אך היא לא התקשרה. המתלוננת תיארה כי היתה כאובה וביקרה אצל הרופא, ואיבדה הכרה פעמיים. את התלונה הגישה כעבור

יומיים. בעניין הנשק בו איים הנאשם, מסרה כי מדובר בנשק כמו של שוטרים (עמ' 50 ש' 30), ולאחר מכן אמרה כי הנאשם הצמיד לה אותו לחזה (עמ' 52 ש' 6). את המספריים זיהתה כמוצג (ת/24) והעידה כי הנאשם דחף אותה, תפס אחת מזרועותיה, ובמהלך ניסיונה להעיף אותו מעליה "המספריים עברו וזה פגע בי" (עמ' 51 ש' 28).

15. עדות המתלוננת לעניין אישום 1 נתמכת בראיות רבות:

ראשית, קיים תיעוד של חבלותיה בתמונות משטרתיות מיום 12.12.19 (ת/25-26), התואמות את תיאוריה בעניין הטחת ראשה במשקוף, בעיטה בה, נשיכתה, ותקיפתה באמצעות המספריים. כך, נמצאו שריטה משמעותית ליד העין, שריטה מאחורי אוזנה, סימני מכת אגרופ (פנס) בעין, סימנים כחולים ליד הברך, וסימני נשיכה בכתפה האחורית. בנוסף, המתלוננת הצביעה על תמונות שיערה וטענה שניתן לראות כי הנאשם גרם לה קרחות (תמונה 5). החבלות אף תועדו במסמך רפואי מיום 10.12.19, ערוך על ידי רופא המשפחה ד"ר טמז (ת/29), בו תיעד כי המתלוננת הגיעה בוכה, ונמצאו פצעי שפשוף, פצעים שטחיים בפנים בצוואר ובגב, בליטה כואבת בקרקפת מימין ובטן רכה רגישה במישוש.

שנית, הוגשו תמונות של רכב המתלוננת בו נופץ חלון הנהג, וכן חשבונית תשלום עבור התיקון (ת/27), מיום 13.12.19.

שלישית, אימה של המתלוננת ד.א העידה כי במועד האירוע, בשעה 06:30 התקשר אליה הנאשם ואמר לה "את לא תראי את הנכדים שלך בכלל", ומיד העביר את הטלפון אל המתלוננת אך השיחה נותקה (עמ' 82 ש' 23). כעבור פרק זמן קצר, בין רבע שעה לשעה (עמ' 91 ש' 18), הגיעה המתלוננת לביתה כשכולה חבולה, לרבות שריטה באזור האוזן וליד העין, נשיכה בכתף, וחבלות שונות. כמו כן, רכבה היה שבור. משראתה את המצב, לקחה את המתלוננת לרופא, ובהנחייתו הביאה אותה לבית החולים, שם הושארה להשגחה עד למחרת, ואז הגישה תלונה. האם תיארה כי המתלוננת סיפרה לה שהנאשם איים עליה במספריים בסכין ובאקדח, אך לא זכרה את תוכן האיום שסופר לה. בעניין הנזק לרכב, אמרה כי לפי הבנתה, הנאשם נטל גזע עץ והשליך אותו על הרכב. עוד אמרה כי בבוקר שלאחר האירוע, המתלוננת לא רצתה לגשת למשטרה, ועשתה כן רק לאחר השחרור מבית החולים, ללא ידיעתה. עדות זו מחזקת את עדות המתלוננת וייתכן שאף יש בה משום אמרת קרבן אלימות בהזדמנות הראשונה לאחר המקרה, כך שהדברים צריכים להישקל לאמיתות תכנם.

רביעית, הוגשו צילומי מסך של מסרונים ווצאפ ששלחה המתלוננת לאמו של הנאשם למחרת האירוע (ת/28), שם כתבה כי בניגוד לדרישת הנאשם, החליטה ליידע אותה: "ולמרות שא' ביקש ממני לא להגיד לך כלום ממה שעברתי ממנו בכלבייה, חשוב לי שתדעי שהוא שבר לי תחלון של האוטו וגם שבר לי תפלאפון וגם דפק בי מכות בראש בפנים יש לי סימן ליד העין חשוב לי לשתף אותך ואני לא כמו הבחורות שהיו לו אני לא יפנה למשטרה כי אני מכבדת תמקום כמו שאומרים ששתיי ואכלתי ממנו. שולחת לך שתראי". להודעה צורפה תמונת השריטה ליד העין. תשובת אמו של הנאשם מופיעה אף היא: "בעבודה אדבר עוד מעט".

חמישית, הוגש תצלום מסרון (ת/26 תמונה 7) ששלחה המתלוננת לנאשם יומיים לאחר האירוע, בו מחתה כנגד דרישתו שלא תספר לאיש, וכן כתבה: "בגללך אני רק מקיאה בגלל המכה בראש שנתת לי והמשיכות בשיער ועוד מאשים אותי תסתכל על ההתנהגות שלך לפי שאתה מחפש אשמים בי" (כך במקור). בעניין זה העידה כי אמנם לא

הרגישה טוב, והקיאה לאחר האירוע.

שישית, הוגש בהסכמה דו"ח פעולה מיום 12.12.19 (ת/2), בו מתועד דיווח המתלוננת למשטרה, וכן הוגשו דיסק ותמליל פנייתה למוקד 100, מיום 14.12.19 בהם תיארה את מכלול האירועים האלימים, ואת פחדה הרב מפני הנאשם.

16. **בענין אישום 2**, העידה המתלוננת כי היתה עם הנאשם ברחבה הסמוכה לקניון....., בסמוך לבית אמו. לפי עדותה, הנאשם עלה לבית אמו, והיא המתינה לו למטה. כשחזר, צעק עליה: "אני צריך לחפש אותך?", ואז סטר לה ובעט בה (עמ' 56 ש' 14). לדבריה, בדיוק באותה עת התקשר אליה אבי ילדיה והנאשם חשב כי היא מקיימת קשר עמו, תפס את הטלפון והשליך אותו על קיר הבניין הסמוך. מיד לאחר מכן, הורה לה לעלות עמו לבית אמו, לא לספר דבר, ולהיכנס להתקלח אצלה, וכך עשתה. לדבריה, לאחר שהתקלחו היא והנאשם בבית אמו, חזרו לרכבה ושם הנאשם התנצל לפניה על מעשיו. באירוע זה נגרמו לה לטענתה חבלות שפשופים ברגליים בבטן ובגב, אך הנאשם לא נתן לה ללכת לרופא ואמר לה "אל תסבכי אותי ישר ידעו שזה אלימות" (עמ' 58 ש' 19). המתלוננת הסבירה כי במהלך העימות, הנאשם לקח ממנה את מפתחות הרכב, וזו הסיבה שלא יכלה לעזוב את המקום לבדה לאחר שתקף אותה. כמו כן, הסבירה כי חששה לשתף את אמו של הנאשם כשעלתה עמו לביתה, כיוון שהנאשם אסר עליה לפצות פיה.

לגבי אישום זה, נסמכת התביעה על עדות המתלוננת, אך ניתן למצוא חיזוק למהימנותה בעדות אמה, שמסרה כי היה ידוע לה על האירוע, שכן המתלוננת הגיעה לביתה לפנות בוקר כשהיא חבולה, ובתחילה לא סיפרה מה קרה, אך אמרה "א' א'", וכעבור יומיים סיפרה לה (עמ' 99 ש' 17). בנוסף, טענת המתלוננת לפיה הנאשם נטל בכוח את מפתחות רכבה, משכנעת ביותר ונראית כדפוס התנהגות של הנאשם כלפיה, שהרי עשה כך גם באירוע נושא אישום 1, ואינו מכחיש זאת, כפי שיובא בהמשך.

17. **בענין אישום 3**, שהוא המוקדם ביותר, המתלוננת העידה כי בעת שהתגוררה עם הנאשם ב...., הוא כעס על שפינקה את ילדיה, נכנס אחריה לחדר השינה, הוציא מהארון שקיות שבהן אריזות קטנות של מטרנה לפגים, והשליך אותן על ראשה. לאחר מכן, אסר עליה לצאת מן הבית למשך 3 ימים, עד שיעברו החבלות, ובימים אלה, לקח את ילדיה לגן ובחזרה, בעצמו. כמו כן, לקח ממנה את הטלפון, ולא יכלה להתקשר לאמה או לאף אחד אחר. המתלוננת אישרה כי לא סיפרה לאיש אודות המקרה במהלך חודשים ארוכים, אם כי שיתפה את אמה באופן כללי בנוגע לנאשם וזו אמרה לה שאין לה מה לחפש איתו. המתלוננת אישרה כי אין בידה "הוכחות" לקרות האירוע מעבר לעדותה.

בנוגע לאישום זה, נסמכת התביעה על עדות המתלוננת, ועדות אמה, לפיה המתלוננת שיתפה אותה בו ביום. כמו כן, התביעה מפנה לסתירות בגרסת הנאשם.

ניתוח גרסת הנאשם

18. הנאשם טוען כי לא ביצע שום מעשה אלים כלפי המתלוננת, פרט לניפוץ חלון רכבה. לטענתו היא מעלילה

עליו, כיוון שאינה בריאה בנפשה והיא מתלוננת באופן סדרתי כלפי בני זוגה.

19. **בענין אישום 1**, הנאשם העיד כי היה בעבודתו באירוע שהפיק, והמתלוננת כתבה לו הודעות בהן הביעה עלבון על כך שלא הזמין אותה לאותו אירוע, ובשעה מאוחרת לאחר שסיים עבודתו, נפגשו והחליטו לצאת לבר כדי לשוחח. בבר שתו שניהם אלכוהול, וכשיצאו משם הוא נהג ברכב המתלוננת, למרות שלא היה לו רישיון מעולם. הנאשם העיד כי כשהגיעו לכלבייה נכנסה המתלוננת לקרוואן ואמרה שהיא רוצה מין, אך כשהחל לגעת בה, שינתה דעתה, ואמרה שהיא אמורה לפגוש את ילדיה אצל משפחת ק' למחרת, ועליה להיות מפוקסת. לאחר מכן, יצא לעשן ג'וינט בחוץ, והמתלוננת החלה לצעוק כי הוא בוגד בה, וקיללה את אביו שנפטר. מששמע כך, נטל כיסא ושבר את חלון רכבה (עמ' 105 ש' 8). לאחר מכן, הלך להשתין בפינת החצר, והמתלוננת באה לחבקו מאחור אך נתקעה בעץ הדומדום ונשרטה בעינה. בשלב זה, התקשר לאמו וביקש שתבוא לקחת אותו ואילו המתלוננת הודיעה לאמה שהיא לא יכולה להגיע והסבירה לו שהיא פוחדת מאימה כי בפעם שעברה הייתה אותה (עמ' 105 ש' 18). הנאשם הוסיף כי המתלוננת היתה מגיעה אליו עם חבלות שונות על גופה ולא רצתה להסביר אך אמרה לו בעבר שאחיה היכה אותה בשל שתיית אלכוהול. עוד העיד כי לאחר האירוע היה נתק עם המתלוננת, עד שהתקשר אחיה נ' ודרש ממנו פיצוי עבור שבירת החלון. הנאשם טען כי הסכים מיד לפצות ואכן אמו שילמה 400 ₪, אך נ' המשיך לדרוש כספים עבור הטלפון של המתלוננת וניסה לסחוט אותו באמירה שיתלון נגדו, ולאחר מכאן הוגשה התלונה. הנאשם שולל כל אלימות מצדו כלפי המתלוננת וטען כי פרט לשבירת החלון לא עשה מאומה. גם בענין הטלפון של המתלוננת, טענתו היא כי המכשיר נפל מידה ולאחר מכן עדיין פעל (עמ' 108 ש' 13). בענין החבלות שתועדו, טען כי ראה אותן עוד קודם ליום האירוע. בענין הטענה כי איים באקדח, העיד כי אין לו אקדח כלל, ואף בשירותו הצבאי לא החזיק בנשק. הנאשם העיד כי המניע לכל התלונות נגדו נעוץ בהבנת המתלוננת כי לא תוכל לסמוך על תזרים הכסף שקיבלה ממנו, עת התגוררו יחד ב.... על חשבוננו, וכעת נותרה ללא מימון לגני הילדים ולדלק, והחליטה לנקום בו.

20. **בנוגע לאישום 2**, העיד הנאשם כי כלל לא היתה אלימות, אלא להיפך, הוא שב עם המתלוננת לבית אמו, לאחר יומיים בהם שהו בחוף הים, ושידל אותה לעלות לבית אמו להתקלח, וכך עשתה (עמ' 108). לדבריו, אילו היה מכה אותה מתחת לבית אמו, לא היתה עולה עמו הביתה. עוד העיד כי באותה תקופה היתה המתלוננת במצב נפשי לא טוב, ולא תפקדה, אלא הוא זה שטיפל בענייני ילדיה וטיפל ברכבה.

21. **בנוגע לאישום 3**, הנאשם שלל כל אלימות מצדו וחזר על טענתו לפיה המתלוננת שתתה אלכוהול בביתו, בניגוד לעמדתו, אך הוא לא תקף אותה, ולא מנע ממנה לצאת מן הבית כפי שטענה. לדבריו, מצא כי שתתה וודקה בבית, ולא היה מוכן לקבל זאת, כיוון שביקש ממנה להימנע מכך, בהיותו מכור שנגמל. לפי עדותו: "אני לקחתי אותה לדבר בחדר השינה וזה לא היה ויכוח זה היה הצבת עובדות... כן יכול להיות שהיה אינטונציה מסוימת גבוהה... כי לא מקובל עלי שמכניסים לי הביתה דברים" (עמ' 124 ש' 28-32). עוד אישר כי לקח את הבקבוק, שבר אותו וזרק לפח (עמ' 124 ש' 18). לצד זה, הכחיש כל אלימות כלפי המתלוננת, וטען כי התגורר בבית שותף נוסף, ולא ייתכן כי היה כולא את המתלוננת בנוכחותו.

22. לאחר בחינה, אני מוצאת כי גרסת הנאשם מעלה קשיים וסתירות פנימיות, מעבר לחיזוקים הרבים לגרסת המתלוננת שהובאו קודם, ולהלן אפרט.

23. הנאשם טוען להעדר מהימנות המתלוננת בשל רקע פסיכיאטרי והגשת תלונות קודמות נגד בני זוגה בעבר,

אך לא הוכיח בשום אופן כי המתלוננת אינה מיושבת בדעתה, וודאי שלא הוכח כל ליקוי בכושר השיפוט שלה. אציין בקצרה כי העובדה שהוגשו מצדה תלונות, אין בה כדי ללמד דבר, מה גם שהנאשם עצמו העיד כי ידוע לו שכן זוגה הקודם הטריד אותה ואיים עליה (עמ' 129 ש' 26-27), כך שככל הנראה התלונות היו ענייניות. בנוסף, הנאשם לא הוכיח ואף לא הביא בדל ראיה לכך שהמתלוננת היתה מעוניינת לנקום בו, וכפי שנכתב קודם, התנהלותה מלמדת שלא היה לה כל רצון להפלילו.

24. בנוגע לאישום 1, הטענה לפיה מקור החבלות על גופה של המתלוננת קדם לאירוע, לא הוכחה ואין לה כל בסיס. הנאשם טען בעלמא כי ראה את החבלות קודם, אך אישר כי בעת שישבו בבר, לא ראה "פנס" מתחת לעינה (עמ' 119 ש' 3) כפי שתועד בחקירה. הנאשם גם לא הניח כל בסיס לטענתו החמורה לפיה המתלוננת הוכתה על ידי אמה ואחיה נ', וגרסתו זו הועלתה לראשונה בעדותו, בעוד שלא בא זכרה בכל הודעותיו במשטרה. חשוב לציין כי כשנשאל בחקירה אודות מקור החבלות, השיב: "זה לא ממני אין לי מושג בכלל ממה זה" (ת/16 ש' 129), כך שמדובר בגרסה כבושה. למותר לציין כי טענתו לפיה תצלום השריטה ליד עין המתלוננת נערך בפוטושופ (עמ' 120) אין לה ידעם ורגליים. לפי התרשמותי, החבלות המתועדות ב-25-26 צולמו בעודן טריות, וגילן נראה תואם למועד ההתרחשות, על פי המראה והצבע.

25. עולה מן הראיות כי באירוע נושא אישום 1, הנאשם פעל באופן פרוץ ובלתי נשלט. נזכיר שוב, כי עסקינן במי שבחר לנהוג ברכבה של המתלוננת, מ... לכלבייה ב..., ללא רישיון נהיגה מעולם, ולאחר שתיית אלכוהול. בעדותו טען כי נוכח מצבם השתי שלו ושל המתלוננת, אמר לה "אני לא לוקח את האחריות ואני אנהג" (עמ' 104 ש' 25), ובכך יש כדי ללמד על עומק השיבוש שחל בכושר השיפוט שלו באותה עת. מעבר לכך, הנאשם מודה כי נטל את מפתחות הרכב חרף מחאותיה של המתלוננת (עמ' 123 ש' 1), ונהג שתוי. לפי עדות המתלוננת הכריח אותה להיכנס לרכב ולא לפצות פה. אופן התנהלותו מעלה תהיות לגבי מידת יכולתו לזכור באופן מהימן את אשר התרחש בכלבייה זמן קצר לאחר מכן, ואכן בחקירתו במשטרה אישר כי אינו זוכר את כל הפרטים (ת/16 ש' 245).

26. לאחר ההגעה לקרוואן בכלבייה, הנאשם המשיך בהתנהגותו הבלתי נשלטת, בכך שניפץ את חלון רכב המתלוננת. הנאשם אינו חולק על כך שניפץ את החלון בחמת זעמו, ולשאלת ב"כ התביעה, האם נהג בשיגעון, השיב: "כן. אם שברתי את החלון, אז התנהגתי לא בסדר" (עמ' 122 ש' 20). בחקירתו במשטרה אמר כי שבר את החלון כי "לא שלטתי בזה" (ת/18 ש' 94) כמו כן, אישר כי מיד לאחר ניפוץ החלון התקשר לאמו ואמר לה: "היא משגעת אותי היא מטריפה אותי מדעתי" וביקש ממנה לבוא לכלבייה (עמ' 122 ש' 10-5), מה שמעיד על עוצמת הסערה בה היה שרוי. תימוכין נוספים למצבו יש בעדות אמו, לפיה התקשר אליה מוקדם בבוקר, והיה נשמע "נסער" (עמ' 37 ש' 26). העובדה שהגיע למצבו זה רק משום שהמתלוננת סירבה לקיים עמו יחסי מין והקניטה אותו (כך לשיטתו), מלמדת על סף התסכול הנמוך שלו, והדבר מתיישב עם האלימות אף כלפי גופה של המתלוננת.

27. מעבר לאמור, ישנן ראיות טובות לכך שהנאשם ניפץ את מכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת. אמנם הוא טען כי המכשיר נח על ברכיו ונפל (אך לא נשבר), אלא שגרסתו היתה רצופה סתירות פנימיות (עמ' 119-120) והיא מנוגדת לראיות שהוגשו בעניין הטלפון (ת/27). הנאשם לא ידע להסביר מדוע בכלל היה הטלפון שלה בידיו (ת/16 ש' 144), ומדוע היא נזקקה לטלפון שלו (עמ' 119 ש' 28; עמ' 120), מה שמתיישב עם טענתה לפיה ההוא שבר את מכשירה ולכן השתמשה באותו רגע במכשיר שלו. לאור אלה, אני מוצאת כי אכן הנאשם ניפץ את מכשיר הטלפון.

28. הנאשם העיד כי מה שעורר את חמתו וגרם לו לנפץ את חלון הרכב, הוא קללות המתלוננת כלפי אביו ז"ל (מ' 105 ש' 3-4), ואולם בהודעותיו במשטרה לא בא זכרו של עניין זה כלל. ב- 18/ת טען כי היא קיללה אותו, וב- 16/ת טען כי אמרה לו "בוגד תלך עם השרמוטות שלך" (שם ש' 42).

29. הטענה לפיה המתלוננת היא שהיתה מעוניינת ביחסי מין, אך לפתע שינתה דעתה והחלה לצעוק כי הוא בוגד בה, וקיללה את אביו שנפטר, אינה מתקבלת על הדעת. אין בגרסה זו כדי להסביר מה עורר את חמתה של המתלוננת, ואת קללותיה הפתאומיות, לאחר שהיתה מעוניינת ביחסי מין עמו, רגע לפני כן, כטענתו. בעניין זה, הנאשם סתר עצמו וטען בכל פעם טענות שונות בשאלה מי מביניהם יזם את יחסי המין (עמ' 115). לעומת שלל גרסאותיו, עדות המתלוננת לפיה הוא היה שתוי וניסה לכפות עליה יחסי מין, מתיישבת עם מארג הראיות ועם התנהלותו הבלתי נשלטת קודם לכן, עת פעל בכוחנות בנטילת מפתח הרכב, והכריח אותה לנסוע עמו.

30. גרסת הנאשם לפיה המתלוננת נחבלה באירוע נושא אישום 1 מעץ ה"דומדום" ליד הקרוואן, מעוררת קושי רב. הנאשם סתר עצמו בשאלה האם ראה את רגע הפגיעה אם לאו (עמ' 113), ומעבר לכך כלל לא הוכיח כי קיים עץ שכזה, אשר טיבו לא נודע לבית המשפט, למרות שלכאורה קל ביותר היה עבורו לצלם את העץ, ולהציגו כראיה. אזכיר כי המתלוננת שללה גרסה זו מכל וכל, וטענה כי הנאשם שרט אותה תוך כדי העימות ביניהם, באמצעות מספרים לתספורת כלבים שהיו בקרוואן, ואלה הוגשו כראיה (ת/24). אגב - מהימנות גרסת המתלוננת בנקודה זו נלמדת גם מכך שתיארה פגיעה מקרית של המספרים בזווית עינה, בעוד שאילו חפצה להעליל על הנאשם, היה באפשרותה לתאר תקיפה מכוונת בעזרת המספרים.

31. בהודעותיו במשטרה בנוגע לאישומים 2,3 מסר הנאשם פרטים המחזקים את עדות המתלוננת דווקא. כך, בנוגע לאישום 3, אישר כי התעורר עימות ביניהם בחדר השינה (ת/16 ש' 216 ואילך), בו נהג בכוחנות כלפיה (עמ' 124). הנאשם לא הכחיש כי לאחר מכן היא שהתה בבית מספר ימים ללא יציאה, אך הסביר שהדבר נבע מרצונה בתשומת לב (שם ש' 225). כמובן, אין בגרסתו כדי להסביר מדוע מנע ממנה לצאת לכל הפחות לצורך הבאת ילדיה לגן. בנוגע לאישום 2, אישר בחקירתו כי כעס על המתלוננת ואמר לה "מה אני צריך לחפש אותך?" (שם ש' 257), וכן אישר כי הפעיל עליה לחץ כבד להתקלח בבית אמו (עמ' 108 ש' 33; עמ' 128 ש' 3), למרות שמדובר בעניין פרטי שלה, שאינו אמור להתערב בו, בייחוד שעה שהוא טוען כי לא היה ביחסי זוגיות עמה באותה תקופה.

32. הנאשם השקיע מאמץ רב על מנת לשכנע כי ניסה להיפרד ממנה ולא היה מעוניין בשום קשר עמה, אך היא רדפה אחריו במטרה לחדש את הקשר הזוגי (עמ' 103 ש' 13-28). בין היתר, טען כי שלחה לו הודעה (נ/3) בה כתבה כי ישנם דברים ביניהם שנתרו לא סגורים וביקשה להיפגש ולדבר על הכל והוא לא ענה לה (עמ' 110). לחיזוק טענתו הובאה לעדות אמו, שמסרה כי המתלוננת המשיכה להתקשר אליו וניסתה לחדש את הקשר בכל דרך, בניגוד לרצונו. כמו כן, הוגשה כראיה מטעמו בקשה שהגיש למתן צו הגנה נגד המתלוננת, במאי 2020. ואולם בניגוד לכל אלה, הוא עצמו העיד כי על פני אותה תקופה היתה לו מערכת יחסים עם המתלוננת "און אנד אוף" ונהגו לבלות יחד, ובין היתר נהגו לשהות לילות שלמים בחוף הים, אף כי לגרסתו "בלי שום מחויבות" (עמ' 104 ש' 3). כמו כן, טען כי באירוע נושא אישום 1, נסע עם המתלוננת לקרוואן הבודד בשעות הלילה הקטנות, ונענה לרצונה לקיים עמו יחסי מין. מכל אלה עולה שאף לשיטתו, הוא לא ניסה להימנע מקשר זוגי עם המתלוננת כלל וכלל.

33. בכך לא מתמצה העניין, שכן התנהלות הנאשם בתקופה בה התרחשו האירועים נושא אישומים 1 ו-2

מלמדת כי לא רק שניהל קשר זוגי עם המתלוננת, אלא פעל כלפיה בשתלטנות כוחנית המאפיינת יחסי זוגיות מעוותים. כך, בנוגע לאישום 2, הנאשם טען כי לא נהג באלימות, אך אישר כי כעס מאד כשהמתלוננת העזה להמתין לו במיקום אחר מזה בו ציפה שתמתין, נטל את מפתחות רכבה בניגוד לרצונה, והורה לה לעלות להתקלח בבית אמו בניגוד לרצונה: "אם היא מסתובבת איתי, שתתקלח" (עמ' 128 ש' 3). הנאשם אישר שהרים קולו עליה, אמר לה "איכס מסריחה" (עמ' 129 ש' 6), ועל כך התנצל בפניה מאוחר יותר באותו יום. באופן דומה, בנוגע לאישום 1, נטל את מפתחות רכבה בכוח בתחילת האירוע, ולא איפשר לה לקבלם לאחר שנהג כלפיה באלימות, עד שאמו הורתה לו בשיחת טלפון לאפשר לה ללכת: "אבל אמא שלי כן אמרה לי לתת לה ללכת" (ת/16 ש' 174). בנוסף, הנאשם אמר בחקירתו הנגדית כי באותה תקופה המתלוננת "בגדה" בו, זאת בשעה שלטענתו כלל לא היו ביניהם יחסי זוגיות: "בגלל שהיא בגדה בי זה חלק מהדברים שהביאו את המצב שאפרד ממנה. היא לא ראתה שראיתי את ההודעות, היא התכתבה עם אבא של הילדים ולא ידעה שראיתי... כשנפרדנו הרגשתי יותר פתוח ובטוח לדבר אתה על זה שהיא בגדה בי" (עמ' 129 ש' 21). יוצא אפוא, כי אין לקבל את טענותיו לפיהן כל רצונו היה להתרחק מן המתלוננת, אלא להיפך - עולה כי היה מעוניין בה, ראה אותה כמחויבת כלפיו, והרשה לעצמו לנהוג כלפיה באלימות כדי להבטיח שתמלא אחר ציפיותיו.

34. הנה כי כן, מארג הראיות מלמד על בעייתיות משמעותית בגרסת הנאשם, ולדעתי אין בעדותו כדי לעורר ספק סביר כלפי גרסת המתלוננת.

מסקנות וסיכום

35. בנוגע לאישום 1, עדות המתלוננת היתה מהימנה וקוהרנטית, והיא משתלבת היטב עם מארג הראיות. לעומת זאת, עדות הנאשם הותירה קשיים רבים.

אני ערה לעובדה שלא עלה בידי התביעה לאושש את טענות המתלוננת לפיהן הנאשם איים עליה בסכין ובאקדח, ולא נתפסו אמצעים אלה בזירה, או ברשות הנאשם. אכן, עניין זה מעורר קושי מסוים, בייחוד נוכח טענת הנאשם כי מעולם לא היה ברשותו אקדח. לצד זה, נתפסו מספרים אשר זוהו על ידי המתלוננת ככאלה ששימשו את הנאשם, ויש בכך כדי לחזק את עדותה, במידת מה. בסופו של יום באתי לידי מסקנה כי לא ניתן לקבוע כממצא עובדתי שהנאשם עשה שימוש עברייני בסכין ו/או אקדח, שכן הדבר לא הוכח ברף ההוכחה הנדרש בהליך הפלילי. ייתכן שהיו סכין ואקדח כלשהם, ונלקחו מן הזירה, וייתכן שבנקודות אלה טועה המתלוננת, כתוצאה מסערת רוחה נוכח אלימות הנאשם. עם זאת, אין במסקנתי כדי למעט ממהימנות המתלוננת, אשר נותרה גבוהה לדעתי, למרות פער זה. בכל מקרה, עבירת האיומים הוכחה, בין אם במילים כמתואר על ידי המתלוננת, ובין אם בהתנהגות, אשר באה לידי ביטוי במהלך האירוע כולו, החל מנטילת מפתחות רכבה בכוח, ועד לניפוץ החלון.

36. בנוגע לאישום 2 הוכחה התביעה מעבר לכל ספק סביר את העובדות על פי עדותה המהימנה של המתלוננת, הנתמכת בעדות אמה. בשים לב לקשיים היורדים לשורשה של גרסת הנאשם, ולאור המהימנות המוכחת של גרסתה בנוגע לאישום 1, אינני מפקפקת בגרסתה לגבי אישום 2, על כל פרטיה.

37. בנוגע לאישום 3 יש משקל רב לעדות המתלוננת, בשים לב למהימנותה המוכחת כאמור. עם זאת, אני

ערה לכך שלא הובאו ראיות לאישוש טענותיה לפיהן הנאשם כלא אותה לאחר האירוע למשך 3 ימים. הגם שלא נפל דופי של חוסר מהימנות בטענותיה אלה, אני מוצאת טעם בטענת הנאשם לפיה אין זה סביר שהיה כולא אותה בדירה בשעה שהתגורר עמם שותף נוסף. מצד שני, הנאשם לא הביא את אותו שותף לעדות מטעמו על מנת להזים את עדות המתלוננת, למרות שלכאורה מדובר בעד שמצוי בהישג ידו, ולא מצוי בידעת התביעה. מכל מקום, כיוון שלא מיוחסת לנאשם עבירה של כליאת שווא, הרי אין הסוגיה מצויה בליבת האישומים, ולכן אינני מכריעה לגביה.

בנוסף, לא נעלם מעיניי פער מסוים בין עדות המתלוננת לפיה לא סיפרה אודות אירוע זה במשך תקופה ארוכה, ובין עדות אמה, לפיה המתלוננת סיפרה לה בו ביום (עמ' 98 ש' 26), ואולם לדעתי אין המדובר בסתירה היורדת לשורשו של עניין, וייתכן כי מי מבין השתיים לא זכרה במדויק את השתלשלות העניינים, בשל ריבוי ההתרחשויות בין המתלוננת והנאשם.

למרות מהימנות המתלוננת, בשל העדר ראיה תומכת לעניין החבלה שנגרמה לה, ובשים לב לכך שמדובר היה בשריטה בלבד, אני מוצאת כי נותר ספק סביר בעניין זה, לפיכך הוכחה עבירת התקיפה ללא חבלה.

38. הנאשם ניסה לצייר עצמו כמי שהיה נתון לסחטנות מצד בני משפחת המתלוננת, אך בעניין זה אין בדעתי להכריע בהעדר רלוונטיות לאישומים שלפניי. יודגש, גם אם נהגו אחיה ודודה של המתלוננת באופן בריוני בדרישתם לפיצוי כספי תמורת הנזקים שגרם הנאשם לרכושה, אין בכך כדי למעט מן העובדה שהנאשם ביצע עבירות אלימות כלפיה. מאותו טעם, אני מוצאת כי עדויות אמו ודודו של הנאשם בעניין הדרישות לפיצוי שהופנו אליהם, אינן תורמות להכרעה. בהקשר זה חשוב לציין כי המתלוננת העידה שלא היה ידוע לה כלל כי נעשו פניות מצד בני משפחתה, ועדותה לא נסתרה.

39. לא ניתן לסיים מבלי להזכיר כי באופן כללי, מהימנות הנאשם מוטלת בספק, נוכח העובדה שניסה להעלים מן המשטרה את עובדת נהיגתו ברכב ללא רישיון נהיגה. בעדותו אישר כי שיקר במשטרה (עמ' 112 ש' 4), ואכן ניתן לראות כי בשתי הודעות מפורטות שמסר (ת/16 ו-ת/18) טען במפגיע כי המתלוננת היא שנהגה, ועמד על גרסתו חרף שאלות חוזרות. רק לאחר שנכח לדעת כי בידי המשטרה סרטוני מצלמות האבטחה בהן הוא נראה נכנס למושב הנהג, ניאות להודות כי שיקר.

סוף דבר

40. אני מרשיעה את הנאשם בכל העבירות שבכתב האישום, למעט עבירת התקיפה לפי סעיף 382(ג) לחוק באישום 3, אשר תחתיה יורשע בעבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק.

ניתנה היום, י"ט אלול תשפ"ב, 15 ספטמבר 2022, במעמד הצדדים